RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.331 van 12 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat MX

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2008 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERRIE, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn.

Op 3 december 2004 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 17 december 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 17 december 2004 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 20 juni 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De Commissaris-generaal oordeelt wel tot een niet-terugleidingsclausule ten aanzien van verzoeker.

Gezien de niet-terugleidingsclausule wordt het bevel om het grondgebied te verlaten maandelijks verlengd.

Tegen voormelde beslissing van 20 juni 2005 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 14 november 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 november 2007 wordt de beslissing van 12 september 2007 ingetrokken en neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 18 januari 2008 wordt de beslissing van 8 november 2007 ingetrokken. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing inzake verzoekers aanvraag van 14 november 2005.

Tegen voormelde beslissing van 18 januari 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 7 juli 2008 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 18 januari 2008 bij arrest nr. 13.789.

Op 12 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(…)
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft, een blanco strafregister heeft, zich nooit schuldig maakte aan feiten van openbare orde of nationale veiligheid, nooit overlast of samenlevingsproblemen veroorzaakte en de op hem rustende verplichtingen correct vervuld, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28/06/2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het Bevel om het Grondgebied te verlaten dat aan betrokkene werd betekend werd maandelijks verlengd tot de situatie in het land van herkomst zou verbeteren. Betrokkene verkoos na deze verlengingen echter geen gevolg te geven aan een bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure -namelijk nog geen zeven maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bovendien blijkt uit navraag van onze diensten bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de niet-terugleidingsclausule die in de beslissing van 20/06/2005 werd opgenomen niet langer van toepassing is, mede gelet op de fundamenteel gewijzigde situatie in Liberia (zie advies over de actualiteit van de niet-terugleidingsclausule in Liberia van Cedoca d.d. 12.08.2008 in betrokkenes administratief dossier). Het aangehaalde argument dat de situatie in Liberia nog steeds precair zou zijn, kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

(…)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht alsook van de algemene zorgvuldigheidsplicht en de regels van goed bestuur.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14 november 2008 werd ingediend, terwijl de aanvraag werd ingediend op 14 november 2005, zodat de bestreden beslissing zich baseert op foutieve gegevens.

In een toelichting stelt verzoeker dat door in de bestreden beslissing te verwijzen naar een foutieve datum, de verweerder ten onrechte zijn aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. Hij stelt dat hij zich ten tijde van het indienen van zijn aanvraag wel degelijk legaal in België bevond door de verlenging van zijn bevel en dat zelfs blijkt dat hij zich in uitzonderlijke omstandigheden bevond om in België een verblijf aan te vragen gezien de niet-terugleidingsclausule. Hij stelt dat de overweging van de Dienst Vreemdelingenzaken als zou intussen de toestand in Liberia zijn gewijzigd zodat de niet-terugleidingsclausule niet langer van toepassing zou zijn, niet ter zake doende is. Verzoeker is van mening dat men zich dient te plaatsen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, in casu 14 november 2005, voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoeker herhaalt dat hij bij het indienen van zijn aanvraag legaal in België verbleef, daar hij gerechtigd was in België te verblijven ingevolge de niet-terugleidingsclausule. Verzoeker vervolgt dat de verweerder uitgegaan is van de onjuiste feitelijke gegevens en op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen wanneer hij stelt dat:

'De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.
(…)
Het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat aan betrokkene werd betekend werd maandelijks verlengd tot de situatie in het land van herkomst zou verbeteren. Betrokkene verkoos na deze verlengingen echter geen gevolg te geven aan een bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.'

Verzoeker poneert dat de niet-terugleidingsclausule juist aangaf dat terugkeren naar Liberia te gevaarlijk was en stelt zich de vraag hoe de verweerder dan kan verwachten dat hij zijn machtigingsaanvraag in Liberia gaat indienen. Dat de bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aanvraag niet werd ingediend via de gewone procedure, dat dit element, met betrekking tot het indienen van een aanvraag, wel degelijk dient te worden

beoordeeld op datum van het indienen van de aanvraag, namelijk op 14 november 2005. Dat door dit niet te doen de verweerder zich schuldig maakt aan overschrijding en afwending van macht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op foutieve gegevens, nu daarin wordt vermeld dat de aanvraag werd ingediend op 14 november 2008, terwijl de aanvraag in werkelijkheid ingediend werd op 14 november 2005, stelt de Raad vast dat het hier overduidelijk een materiële vergissing betreft, zeker gelet op het feit dat op het ogenblik van de bestreden beslissing 14 november 2008 een toekomstige datum betreft. Bovendien dient vastgesteld te worden, zoals zal blijken uit de verdere bespreking van het middel, dat de datum van de indiening van de aanvraag geen relevantie heeft met betrekking tot de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, zodat verzoeker geen belang heeft bij voormelde kritiek.

Verder dient er te worden opgemerkt dat een niet-terugleidingsclausule geen recht op verblijf in België doet ontstaan. Een niet-terugleidingsclausule is gekoppeld aan de toestand in het land van herkomst op een bepaald ogenblik, zodat het evident is dat wanneer die toestand wijzigt en er geen reden meer voorhanden is om aan te nemen dat de betrokkene niet meer terug kan naar zijn land van herkomst, deze niet-terugleidingsclausule kan worden ingetrokken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal op 12 augustus 2008 de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte heeft gebracht dat de algemene niet-terugleidingsclausule voor Liberia niet meer actueel was (en dit sinds 13 maart 2006 in het licht van de gewijzigde toestand in het land).

De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf dient beoordeeld te worden in het licht van de toestand zoals die bestaat op het ogenblik van de te nemen beslissing. Het is echter niet de feitelijke situatie zoals die bestaat op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf die het uitgangspunt vormt voor de beoordeling van de vraag of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden, maar wel de reële situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat de zaak door de administratie in beraad wordt genomen. Gezien de omstandigheden die aanleiding gaven tot de niet-terugleidingsclausule niet meer voorhanden waren, kon de Dienst Vreemdelingenzaken in alle redelijkheid stellen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van ‘de regels van goed bestuur’ betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar ‘de regels van goed bestuur’ zonder te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Hooguit kan gesteld worden dat verzoeker doelt op de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker aldus meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel lijkt verzoeker de schending aan te voeren van de materiële motiveringplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel alsook overschrijding en afwending van macht.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing argumenteert dat de asielprocedure definitief werd beëindigd op 26 juni 2006, terwijl de aanvraag dateert van 14 november 2005 zodat zijn aanvraag ontvankelijk dient verklaard te worden gezien deze ingediend werd tijdens de duur van de asielprocedure. Verzoeker benadrukt nogmaals dat iemand wiens asielaanvraag nog loopt, tot nader order gerechtigd is in België een aanvraag in te dienen.

Eerstens dient opgemerkt te worden dat verzoekers asielprocedure beëindigd werd op 20 juni 2005 door een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en aldus vóór verzoeker zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. De door de bestreden beslissing opgegeven datum betreft een louter materiële vergissing. Verzoeker kan dergelijke kritiek ook niet voeren nu uit zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf van 14 november 2005 blijkt dat hij toen reeds op de hoogte was dat de Commissaris-generaal reeds over zijn asielaanvraag had beslist, nu hij in de voormelde aanvraag stelde: *'Bij een beslissing van het CGVS werd de asielaanvraag van verzoekende partij onontvankelijk verklaard. (…) Deze beslissing bevat echter de niet-terugleidingsclausule.'* De beslissing van de Commissaris-generaal is rechtsgeldig en uitvoerbaar tenzij en tot de Raad van State er op het ingediende beroep anders over zou beslissen. Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te verwijzen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en erop te duiden dat de asielprocedure reeds werd afgesloten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker het eventueel nog hangende zijn van zijn asielprocedure niet naar voren bracht als een buitengewone omstandigheid waarom hij zijn aanvraag in België diende in te dienen, zodat voorgaande kritiek hoe dan ook niet dienstig kan gevoerd worden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,	**De voorzitter,**
M. DENYS.	**J. CAMU.**